

Emmanuel

Van der Auwera ^{Brussels}

Can You Make a Hurricane?

theatre — premiere

Les Halles de Schaerbeek

English → NL, FR | 45min

HALLES

KUNSTENFESTIVAL DE CARTE
KUNSTENFESTIVAL DE CARTE
KUNSTENFESTIVAL DES ARTS

Presentation: Kunstenfestivaldesarts, Les Halles de Schaerbeek

Concept and direction: Emmanuel Van der Auwera | Assistant dramaturg and editing: Pedro Gossler | Performance: Davis Freeman, Malak Atif | Make-up and performance: Dominique Binder | Make-up studio: Bloody Marys (Florence Thonet, Anne Van Nyen) | Creative consultant: Sophie Sherman | Light designer: Gregory Rivoux | AV operator: Morgan Souren | Livestream and camera operator: Julien Stroïnovsky | Production and administration: Entropie Production (Pierre-Laurent Boudet, Stephanie Bouteille, Lucille Belland)

Coproduction: Kunstenfestivaldesarts, Les Halles de Schaerbeek, CIGO (Studio Van der Auwera)

Residencies: Bodeek Brussels, Les Halles de Schaerbeek

Thanks to Harlan Levey Projects, courtesy Harlan Levey Projects and the artist

10.05

19:00

11.05

20:30 + AFTERTALK
MODERATED BY HELENA
KRITIS (EN)

12.05

19:00

13.05

19:00

14.05

16:00

© Emmanuel Van der Auwera, 2026

NL

Ik kom om 9u aan in de voorbehouden evenementenzaal in het Miami Hyatt Regency. De ruimte zelf spreekt boekdelen; veel te groot, met een zacht vloertapijt waarop een abstract patroon staat dat vaag op golven lijkt. In de hoek staat ons ontbijt uitgesteld op een opklapbare tafel.

Sergeant Steve van het SWAT-team [Special Weapons and Tactics] uit Palm Beach is er al en praat met zijn SWAT-collega. Steve is slank en ziet eruit als iemand met wie je geen ruzie wil krijgen, en toch ben ik op onverklaarbare wijze graag in zijn gezelschap. Zijn collega is jong en breedgeschouderd. Ik merk de groep bibliothecaresses op, oudere vrouwen onder begeleiding van een stafmedewerker. De mensen van het massagesalon zijn er ook. Één van hen draagt een Batman T-shirt dat bizar genoeg past bij een schietpartijtraining.

ALICE is de afkorting voor Alert, Lockdown, Inform, Counter en Evacuate. Het is een programma dat bedoeld is om de overlevingskansen tijdens een schietpartij te vergroten, 'voor het geval je met dit soort ramp geconfronteerd zou worden', aldus onze instructeur. Sergeant Doyle is een kleine, kale man van in de vijftig met een gespierd lichaam. Overdag werkt hij als politieagent in New York, daarnaast werkt hij als ALICE-instructeur.

We worden opgedeeld in groepen. Ik zit in een team met Steve en een rabbijn uit Pennsylvania. Onze casus: een massaschietpartij in een gebedshuis. In allerijl versperren we de deur met een riem terwijl ieder zich in hun rol inleeft. Steve's SWAT-reflexen worden geactiveerd en hij straalt een onheilspellende kalmte uit. Ondertussen heeft de rabbijn besloten dat hij het voortouw zal nemen. Een bibliothecaresse speelt de rol van schutter en stormt door de dubbele deuren binnen. Ze schiet met een gigantisch NERF-geweer schuimkogels in het rond. Ik word geraakt, maar niks aan de hand, het zijn maar schuimkogels. Als tegenreactie gooien we met rode zachte ballen die scharen en nietjesmachines, of wat dan ook, moeten voorstellen. Vervolgens storten we ons op de schutter en overmeesteren we haar.

Tijdens de daaropvolgende pauze praat ik met de jongeman van het massagesalon. Ze zijn hier, zegt hij, omwille van de Pulse nachtclub. De LGBTQ-gemeenschap is regelmatig een doelwit van massaschutters en ze ontdekten dat hun salon geen nooduitgang heeft. Ze willen weten wat ze moeten doen als er ooit iets zou gebeuren.

ORLANDO DEC 2023

Mijn stoel kraakt bij elke beweging. Mijn rug is gevoelloos, maar ik verroer me niet en kijk hem op gelijke ooghoogte aan, iets boven de cameralens. Ik zie hoe zijn ogen bewegen en twijfelen tussen aarzeling en vastberadenheid terwijl hij mijn vragen zo goed mogelijk probeert te beantwoorden. We zijn ver buiten het stadscentrum. Door de glazen wand is in de verte het silhouet van de attracties van Disney World te zien waaronder bezoekers in het zonlicht wandelen en fijne herinneringen creëren.

In eerdere interviews verborg hij zijn gezicht, een logische veiligheidsmaatregel voor een man die dertien jaar lang werd belaagd. Zijn appartement is onberispelijk, bijna steriel en amper gedecoreerd. Een robotstofzuiger rust aan zijn laadstation in de hoek. Het is een klein, gehoorzaam ding in een voor de rest statische ruimte. Hij lijkt altijd controle te hebben: over zichzelf, zijn verleden, het verhaal.

Maar wanneer de avond valt en de camera stopt met draaien, stelt hij zich open. Hij laat een glimp van zijn innerlijke wereld zien en van de last die hij met zich meedraagt. Walvissen, zegt hij, met al hun zeepokken en littekens en bootschroefmarkeringen, hebben iets elegants in hun manier van bewegen. Soms ziet hij zichzelf wandelen, en wij kunnen hem ook zien, maar er zijn onzichtbare dingen die met hem mee bewegen. Zoals een ijsberg. Zijn zoon was het jongste slachtoffer van het bloedbad op de Sandy Hook basisschool in december 2012.

MIAMI DEC 2025

We strijken neer bij Pelican & Rye, een *diner* op North Ocean Drive in Prohibition-sfeer. Ik ben te vroeg en wacht binnen terwijl ik afwezig naar de sportzender op de schermen boven de toog kijk. Hij komt niet veel later aan en lijkt de plek te kennen.

‘Laten we naar achteren gaan. Er is een terras waar we rustig kunnen praten,’ zegt hij.

Hij heeft twee boeken bij zich. Een ervan herken ik: *Nobody Died at Sandy Hook*. Hij heeft meegeschreven aan een van de hoofdstukken.

Al grappend raadt hij mij de krokodillensteak aan. Ik antwoord iets over krokodillentranen, maar ik bestel de drie mini cheeseburgers en hij de Caesarsalade. De zon-

nestrallen die worden weerkaatst door het meer naast ons zijn verblindend en ik moet mijn ogen tot spleetjes knijpen om de persoon tegenover mij, een 55-jarige man met grijs haar en een vriendelijke blik, te zien.

‘Hoe oud was je dochter toen Sandy Hook gebeurde?’ vraag ik.

‘Tien’, zegt hij.

Een lange stilte.

‘Weet je, ik begrijp jouw standpunt hierover nog steeds niet,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Je denkt dat ik deze theorie heb bedacht omdat mensen niet met trauma’s kunnen omgaan.’

‘Er zijn trouwens ook mensen die onderzoek doen naar jou. Ik heb het eens aan ChatGPT gevraagd. Kijk: *Wat is Emmanuel Van der Auwera’s mening over complottheorieën en Sandy Hook?* Er kwam een artikel over jou tevoorschijn. Het zegt dat jij gelooft dat deze gebeurtenissen zo traumatiserend waren dat mensen ermee dealen door te ontkennen dat ze ooit zijn gebeurd.’

Stilte.

‘Misschien’, antwoord ik ten slotte.

Niets aan hem ziet er ongewoon uit. Behalve dat hij gelooft dat ouders die hun kind die dag verloren acteurs en actrices zijn, bedriegers die hun hele leven lang een rol spelen.

Hij staat erop om te betalen. Voor hij vertrekt, kijkt hij mij aan.

‘Ik hoop dat je hebt gevonden wat je kwam zoeken.’

Hij vertrekt en ik wacht op mijn Uber. Boven ons hangt een reclamebord: een oude man die een gezichtsloze robot met twee zwarte puntjes als ogen omhelst.

Emmanuel Van der Auwera

Vertaald door Stine Evenepoel

BIO

Emmanuel Van der Auwera (°1982, BE) reflecteert met zijn werk op de productie- en consumptieketens van beelden als onderdeel van een nieuwe visuele economie die door digitale ruimtes is ontstaan, en op de verantwoordelijkheid die het kijken met zich meebrengt. Hij ontving de Langui Award 2015 (onderdeel van de Young Belgian Art Prize) en was de eerste winnaar van de Goldwasserschenking, uitgereikt door WIELS Centrum voor Hedendaagse Kunst. Zijn werk werd breed tentoongesteld in vooraanstaande instellingen waaronder Palais de Tokyo (Parijs, FR), Pinakothek der Moderne (München, DE) en KW Institute for Contemporary Art (Berlijn, DE).

FR

J'arrive à 9h du matin dans la salle qui nous est réservée au Miami Hyatt Regency. La pièce elle-même en dit long : trop grande, avec un tapis moelleux arborant des motifs abstraits rappelant de loin des vagues. Dans un coin, une table pliable avec le petit-déjeuner.

Sergent Steve de l'équipe spéciale d'intervention de Palm Beach est déjà là, discutant avec son collègue. Steve est mince et pas de ceux qu'on a envie de contrarier. Pourtant, j'aime beaucoup être en sa présence. Son collègue est jeune, large d'épaules. J'aperçois le groupe de libraires, des vieilles dames guidées par un membre de la direction. Le personnel du salon de massage est là aussi. L'un porte un T-shirt Batman qui s'adapte curieusement assez bien à l'ambiance stand de tir.

ALICE est l'acronyme d'Alert, Lockdown, Inform, Counter et Evacuate en anglais, soit alerter, confiner, informer, contrer et évacuer en français. C'est un programme destiné à augmenter ses chances en cas de fusillade, « au cas où vous seriez confronté-es à ce type très précis de catastrophe », comme l'indique notre instructeur. Sergent Doyle est un homme de petite taille, dans la cinquantaine, complètement chauve, au corps noueux. Il est flic à la ville de New York, et instructeur ALICE à temps partiel.

On nous répartit en équipes. Je me retrouve dans celle de Steve et d'un rabbin de Pennsylvanie. Le scénario qu'on nous propose est une fusillade dans un lieu de culte. Nous condamnons rapidement la porte avec une ceinture, et tout le monde entre dans son rôle. La mémoire musculaire de l'agent spécial Steve se met en alerte, il se dégage de lui un calme grave. Le rabbin, lui, a décidé qu'il menait l'opération. Le rôle de tireur a été assigné à une libraire, qui défonce les portes et arrose la pièce de balles en mousse à l'aide d'une arme NERF de taille disproportionnée. Nous ripostons avec des boules rouges en mousse qui représentent des ciseaux, des agrafeuses, entre autres objets divers, avant de nous ruer collectivement sur elle et de la neutraliser.

Juste après, pendant la pause, je discute avec un jeune du salon de massage. Iels sont là, me dit-il, à cause de la boîte de nuit le Pulse. La communauté LGBTQ est une cible pour les tueries de masse. Se rendant compte que leur salon de massage ne disposait pas d'issue de secours, iels veulent savoir que faire si jamais cela leur arrivait.

ORLANDO DÉC 2023

La chaise grince à chaque mouvement. J'ai le dos engourdi, mais je reste en place, gardant mes yeux braqués sur les siens, quelques centimètres au-dessus de la caméra. Je regarde ses yeux bouger, entre l'hésitation et la détermination, alors qu'il tente de répondre au mieux à mes questions. On est loin au-dessus du centre-ville, et à travers la paroi vitrée, on aperçoit les contours des attractions de Disney World, et ses visiteur·euses qui se baladent au soleil et se créent des bons souvenirs.

Dans les interviews précédentes, il masquait son visage. Une mesure de sécurité assez logique pour un homme harcelé depuis 13 ans. Son appartement est immaculé, presque stérile, avec très peu de décoration. Un robot-aspirateur est posé sur son chargeur, une petite chose obéissante dans une pièce par ailleurs totalement immobile. Il semble toujours maître de lui, de son histoire, de son récit.

Mais lorsque la lumière baisse et que la caméra cesse de tourner, il se détend, dévoilant une infime partie de son monde intérieur et du poids qu'il porte. Les baleines, dit-il, avec toutes leurs barnacles, leurs cicatrices et leurs marques d'hélice ; il y a de l'élégance dans leurs mouvements. Parfois, il se voit marcher. On peut le voir, nous aussi. Mais avec lui se déplacent des choses qui demeurent invisibles. Comme un iceberg. Son fils était la plus jeune victime du massacre à l'école de Sandy Hook en 2012.

MIAMI DÉC 2025

Nous avons rendez-vous au Pelican & Rye, un restaurant décoré en style Prohibition sur North Ocean Drive. J'arrive tôt et j'attends à l'intérieur, regardant distraitement le sport sur les écrans au-dessus du comptoir. Il arrive peu après et semble bien connaître l'endroit.

« Allons à l'arrière, il y a une terrasse où nous pouvons parler en toute discrétion », me dit-il.

Il a apporté deux livres. J'en reconnais un : *Nobody died at Sandy Hook*, dont il a coécrit un chapitre. Il me conseille en rigolant le steak de crocodile, je réponds par une blague sur les larmes de crocodile. Mais je commande trois mini cheeseburgers. Il opte pour une salade César. Les reflets du soleil sur le lagon derrière nous sont aveuglants. Je plisse les yeux pour pouvoir apercevoir l'homme en face de moi,

un homme de 55 ans aux cheveux gris et au regard doux.
« Quel âge avait votre fille au moment du drame de Sandy Hook ? », je lui demande.
« Elle avait dix ans », répond-il.
Un long silence.
« Vous savez, je ne comprends toujours pas votre démarche », finit-il par dire. « Vous pensez que j'ai inventé cette théorie parce que les gens n'arrivent pas à affronter le traumatisme. »
« Des gens enquêtent sur vous aussi, vous savez. J'ai demandé à ChatGPT. Regardez : "Quelle est la thèse d'Emmanuel Van der Auwera sur les théories du complot concernant Sandy Hook ?". J'ai trouvé un article qui parle de vous. Il dit que selon vous, pour surmonter des événements aussi traumatisants, les gens préfèrent en nier l'existence. »
Silence.
« Peut-être », finis-je par dire.
Il n'y a rien d'inhabituel chez lui. Sauf qu'il croit que les parents qui ont perdu leur enfant sont des comédien·nes, des imposteur·euses qui jouent un rôle à vie.
Il insiste pour payer la note. Avant de partir, il se tourne vers moi.
« J'espère que vous avez trouvé ce que vous cherchiez. »
Il s'en va. J'attends mon Uber sous un panneau publicitaire : un vieil homme étreignant un robot sans visage, avec deux points noirs à la place des yeux.

Emmanuel Van der Auwera
Traduit par Diane Van Hauwaert

BIO

Emmanuel Van der Auwera (°1982, BE) est un artiste dont le travail porte sur les chaînes de production et de consommation d'images s'inscrivant dans la nouvelle économie visuelle née des espaces numériques, ainsi que sur la responsabilité inhérente à l'acte de regarder. Il a reçu le Prix Langui 2015 (dans le cadre du Young Belgian Art Prize) et a été le premier lauréat du Goldwasserschenking décerné par le Centre d'art contemporain WIELS. Son travail a été largement exposé dans des institutions de premier plan, notamment au Palais de Tokyo (Paris, FR), à la Pinakothek der Moderne (Munich, DE) et au KW Institute for Contemporary Art (Berlin, DE).

EN

I arrive at 9AM in our dedicated event room at the Miami Hyatt Regency. The room itself tells the story: oversized, with a plush carpet decorated by abstract motifs vaguely resembling waves. In the corner, a foldable table holds our catering breakfast.

Sergeant Steve from the Palm Beach SWAT team is already there, chatting with his SWAT colleague. Steve is slim and looks like someone you wouldn't want to cross, and yet I inexplicably enjoy being around him. His colleague is young, broad-shouldered. I spot the group of the librarians, elderly ladies led by a senior staff member. The people from the massage salon are also there, one of them in a Batman t-shirt, somehow fitting in an active shooter training course.

ALICE is an acronym that stands for Alert, Lockdown, Inform, Counter, and Evacuate. It is a program designed to enhance the chances of survival in an active shooter situation, "should you encounter this particular form of disaster," as our instructor put it. Sergeant Doyle is a short man in his fifties, completely bald, with a tense, wiry body. His day job is New York City cop; his part-time job, ALICE instructor.

We get split into teams. I end up with Steve and a rabbi from Pennsylvania. Our scenario: a mass shooting in a place of worship. We hastily barricade the door with a belt while everyone gets into character. Steve's SWAT muscle memory has kicked in, and he radiates a calm, dark tension. The rabbi, meanwhile, has decided he is in charge of the operation. A librarian plays the shooter and bursts through the double doors, spraying foam bullets across the room with an oversized NERF gun. I am hit, but hey, these are foam bullets. We reply by throwing red soft balls that represent scissors and staplers, or anything really, before swarming and subduing her.

During the pause that follows, I chat with the young man from the massage salon. They are here, he says, because of the Pulse nightclub. The LGBTQ community is a target of mass shooters, and they realized their salon has no back exit. They want to know what to do if it ever happens.

ORLANDO DEC 2023

The seat creaks with every move. My back is numb but I hold the pose, keeping my eyes aligned with his, just a few inches above the camera lens. I watch his eyes move and shift, between hesitation and resolve, as he tries to answer my questions as best he can. We are high above downtown, and through the glass wall, you can make out the outline of Disney World's structures in the distance, beneath which visitors walk in the sunlight and build memories of happiness.

He used to hide his face in previous interviews, an obvious safety measure for a man who has been harassed for 13 years. His apartment is immaculate, almost sterile, with little decoration. A robot vacuum sits on its charging base in the corner, a small, obedient thing in an otherwise still room. He seems always in control, of himself, of his story, of the narrative.

But as the light fades and the camera stops rolling, he opens up, offering glimpses of his inner world and the weight it carries. The whales, he says, with all their barnacles and scars and propeller marks, there is an elegance in the way they move. Sometimes he sees himself walking, and you can see him too, but there are things moving with him that remain invisible. Like an iceberg. His son was the youngest victim of the Sandy Hook school massacre in December 2012.

MIAMI DEC 2025

We settle on Pelican & Rye, a Prohibition-era themed diner on North Ocean Drive. I arrive early and wait inside, absentmindedly watching the sportscast on the screens above the counter. He arrives shortly after and seems to know the place.

"Let's go out back. There's a terrace where we'll be able to talk privately," he says.

He's brought two books. I recognize one of them: *No-body Died at Sandy Hook*. He co-wrote a chapter in it.

He jokingly suggests I try the crocodile steak. I reply something about crocodile tears. But I order the three mini cheeseburgers; he goes for the Caesar salad. The sunrays bouncing off the lagoon beside us are blinding, and I have to squint to see the man across from me, a 55-year-old with gray hair and gentle eyes.

“How old was your daughter when Sandy Hook happened?” I ask.

“Ten,” he says.

A long silence.

“You know, I still don’t understand your angle on this,” he says at last. “You think I invented this theory because people can’t cope with trauma.”

“There are people investigating you, too, you know. I asked GPT. Look: *What is Emmanuel Van der Auwera’s opinion on conspiracy theories and Sandy Hook?* It pulled up an article about you. Says you believe these events are so traumatic that people cope by denying they ever happened.”

Silence.

“Possibly.” I finally say.

Nothing about him seems unusual. Except that he believes the parents who lost their children that day are actors, impostors playing their roles for life.

He insists on paying. Before leaving, he turns to me.

“I hope you have found whatever you came looking for.”

He leaves, and I wait for the Uber, a billboard looming over us: an old man with his arms wrapped around a faceless robot, two black dots for eyes.

Emmanuel Van der Auwera

BIO

Emmanuel Van der Auwera (°1982, BE) is an artist whose work reflects upon the chains of production and consumption of images as part of a new visual economy brought by digital spaces, and the responsibility inherent in the act of seeing. He is a 2015 Langui Award recipient of the Young Belgian Art Prize, and the first winner of the Goldwasser-schenking awarded by the WIELS Contemporary Art Centre. His work has been widely shown at leading institutions such as the Palais de Tokyo (Paris, FR); Pinakothek der Moderne (Munich, DE); KW Institute for Contemporary Art (Berlin, DE); among others.

19.05

- 18:00 — 20:00 *Rubber Dreams of Its Lifetime* | Lecture performance by Bart Seng Wen Long & Kaisa Saarinen, followed by a conversation with Rossella Biscotti and Roland Gunst/ John K Cobra
- 18:00 — 20:00 Doruntina Kastrati, *A Horn That Swallows Songs* | video installation
-

20.05

- 18:00 — 20:00 *Rubber Dreams of Its Lifetime* | Performance by Bart Seng Wen Long, followed by a screening programme around rubber
- 14:00 — 20:00 Doruntina Kastrati, *A Horn That Swallows Songs* | video installation
-

22.05

- 18:00 — 20:00 *Politics of Land and Desert* | Conversation with Ali Cherri and Radouan Mriziga
- 14:00 — 20:00 Doruntina Kastrati, *A Horn That Swallows Songs* | video installation
-

23.05

- 18:00 — 21:00 *Queering Mud* | Conversation with Peter Limbrick + film programme
- 14:00 — 20:00 Doruntina Kastrati, *A Horn That Swallows Songs* | video installation
-

24.05

- 18:00 — 20:00 *The Book of Mud* | Readings by Lina Mounzer + conversation between Ali Cherri and Helena Kritis
- 14:00 — 20:00 Doruntina Kastrati, *A Horn That Swallows Songs* | video installation

Ook te zien op Kunstenfestivaldesarts / À voir aussi au
Kunstenfestivaldesarts / Also at Kunstenfestivaldesarts

Lagartijas Tiradas al Sol, *Centroamérica*

BEURSSCHOUWBURG

09.05, 20:30

10.05, 16:30 & 20:30

12.05, 20:30

13.05, 20:30

14.05, 17:00 + AFTERTALK

15.05, 18:00

Orian Barki & Meriem Bennani, *Bouchra*

CINEMA GALERIES

12.05, 16:00

13.05, 21:00

14.05, 22:00

15.05, 22:00

16.05, 11:00 + AFTERTALK

Louis Vanhaverbeke, *Tractor Rapsodie*

DE KRIEKELAAR

23.05, 18:00

24.05, 15:00 + KIDS

25.05, 20:00

26.05, 13:30 & 20:00

Uitverkocht? Registreer je online om een e-mailalert te ontvangen zodra er tickets beschikbaar zijn en/of meld je 1u voor aanvang op locatie voor de wachtlijst.

Complet? Inscrivez-vous en ligne pour recevoir une alerte email en cas de tickets disponibles et/ou rejoignez la liste d'attente sur place 1h à l'avance.

Sold out? Sign up online for an email alert when tickets become available and/or join the waiting list at the venue starting 1h before.

Vlaanderen
vervoeding.wetst

FÉDÉRATION
FRANÇAISE DE MUSIQUE

cultuur
brussel

RÉGION DE BRUXELLES-CAPITALE
BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

loterie nationale
BIEN PLUS QUE JOUER

6 nationale loterij
MEER DAN SPELEN

LVMH
HOEF NIEMAND VOOR JEZELF

ammodo
art

FRANCO
MUSIQ3

LE SOIR

BRUZZ

De Standaard

Festivalcentrum/Centre du festival/Festival Centre

Théâtre Les Tanneurs
Huidevettersstraat 75 Rue des Tanneurs
1000 Brussel/Bruxelles
+32 (0)2 210 87 37
tickets@kfda.be

Bar & resto
08 — 30.05
Dinsdag tot zondag/Du mardi au dimanche/Tuesday to Sunday
Vanaf/À partir de/From 18:00

Nightlife
Parties on 15, 16, 22 & 23.05
Karaoke on 13, 20 & 27.05
29.05, *Merende*, Industria Indipendente
30.05, Closing Night x Zinneke Parade (Ancienne Belgique)

Ticketbureau/Billetterie/Box office

08 — 30.05
Elke dag/Tous les jours/Every day
14:00 — 20:00
+ bookshop by rile*

Online/En ligne

	www.kfda.be
facebook	
instagram	@kunstenfestivaldesarts
tiktok	
newsletter	kfda.be/newsletter

V.U. / E.R.
Frederik Verrote, Kunstenfestivaldesarts
Handelskaai 18 Quai du Commerce
1000 Brussel | Bruxelles